

nekoliko besedij v opravičenje svojega neutemeljenega umičenja in vsaj nekolikošno zadoščenje razžaljenih armanov izustili, a tega najbrž Vam Vaša krščanska ponižnost ni pripuščala, kljub temu Vam odpustimo so žaljenje mi, ki smo imenovani „prokleti Štajerani“ in nemčurji“.

Od sv. Martina na Paki. Večerni vlak Celje-Venije obstoji ob polušesti uri na postaji Rečica, kjer nakokrat mnogo ljudi izstopi in vstopi. V bližini postaje je pošta, na katero tudi množina ljudi prihaja in odhaja. 28. novembra t. l. je precej deževalo in ob prihodu omenjenega vlaka je bila že črna tema. Tukajšnjega graščaka sinovi so pričakovali z vozom svojega brata, ki je imel z vlakom priti. Ko se z posledcem zopet vsedejo na voz, zdirjajo skokoma proti domu, a v svojej neprevidni naglici so povozili tukajšnjega vrtnarja J. Fr. Skaza, gredočega na kolodvor na neko pošiljatev. Ponesrečenec je dobil več udarcev od konjskih kopit in kolo mu je zlomilo ključavnico. Nasled padca zbil si je en zob ter bil na glavi od melesa hudo ranjen. Ponesrečenemu revežu je prihitala na pomoč tukajšnja poštarica gospa Marija Kranjc, predela je, da so se ranjencu rane izmyle, dala ga preobleči ter ga okrepčala z dobro pijačo, potem pa dala pod nadzorstvom dveh gospodov na njegov dom peljati. Zares usmiljena Samaritanka! Vsa čast in hvala ji naj bode! Toliko usmiljenja in ljubezni danes redko najdemo. Povzročitelji te nesreče so brez vsega briganja dalje peljali, kakor da bi se bilo ničesar dogodilo, brez da bi svojo krivico kaj deloma poravnali. Ces. kr. žandarmerija je to nekompetentni oblasti naznanila, a kaj bo gospod državni pravdnik k tej zadevi rekel, to bode prihodnost pokazala. Misliti si o tem smemo mnogo, a ne bi začasno ne smemo ničesar, da se ne storimo boljših predseznanja uradnim činom.

Iz Poljčan. Peter Mesarec iz Št. Jurja pri Mariboru se peča z razkosovanjem zemljišč, to se pravi on kupuje od prodajalcev kakšna večja posestva ter ista po želji drugih kupcev v manjših ali večjih kosih na drobno prodaja. Tako je kupil tudi 17. julija 1901 posestvo od Jožefa Jagodiča v Poljčanah za 7.100 goldinarjev. S pomočjo svojega mešetarja Gajšeka je Jagodiča in njegovo ženo pregovoril, da ni treba pismene pogodbe, ter da naj Jagodič samo tiste pogodbe podpiše, katere bode Gajšek s kupci posameznih zemljišnih kosov sklenil. Zakonska Jagodič, priprosta kmečka človeka, nista slutila v tem koraku nobene nevarnosti, katerej sta se s tem ravnanjem nasproti davkarski oblasti izpostavila, ter sta predlog Gajšeka in Mesareca sprejela. Gajšek je na to razkosal in prodal posestvo in dotične kupne pogodbe so se v pisarni dr. Lemeža v Slov. Bistrici podpisale. Kupci posameznih kosov so se tamkaj s prvega branili pogodbe podpisati, ker oni so kupili le od Mesareca in ne od Jagodiča, na prigovarjanje dr. Lemeža pa so se slednjič udali in podpisali. Posledica temu pa je bila, da je dohodarinsko sodišče v Mariboru obsodilo zakonska Jagodič in vse kupce posameznih kosov dotičnega zemljišča v kazni v skup-

nem znesku 10.000 kron, proti katerej razsodbi so imenovani sicer ugovore vložili, ki pa še dosihmal niso rešeni. Čudno se nam zdi, kako je zamogel dr. Lemež navedene stranke, katerim seveda postavne določbe niso znane bile, tako na led speljati, ko mora njemu biti tozadevna dohodarinska postava vendar popolnoma znana! Radovedni smo na konečni izid te pravde.

Iz mariborske okolice. Spoštovan in čislán je in mora biti učiteljski stan. On šteje med svoje ude svetovnoznana imena slavnih mož, ki bodo slovela poleg imen modrih vladarjev, zmagoslavnih vojskovodij, sloviti učenjakov in raznih drugih izvanrednih veleumov, dokler bo svet stal in bival na njem olikan človeški rod. Učiteljstvo se svojega ugleda k večjemu tudi zaveda in tako je tudi prav, toda dobro bi bilo, ako bi se ob priličnih učiteljskih shodih posamezni udje še krepkeje in izdatneje na načela, katera si je učiteljstvo na svoj prapor zapisalo, opozarjali in opominjali. Ob zasleditvi kakega prestopka, katerega je posamezen ud samovoljno skozi svojo surovost, neusmiljenost ali celo divjost zakrivil, pa bi naj dotičniku tudi skupno učiteljstvo, ali pa vsaj učiteljstvo tistega okraja, v katerem se je prestopok učiteljskih predpisov ali šolskih zakonov dogodil, svojo nevoljo in mržnjo izreklo, kar bi gotovo več izdalo, kakor n. pr. svarilo ali ukór pristojnega ces. kr. okrajnega šolskega nadzornika. Če bi se ta naredba upeljala, zmanjšalo bi se gotovo tudi število neresničnih in neopravičenih pritožb, katerim je zaradi malenkostnih prestopkov posameznih učiteljev skupno učiteljstvo izpostavljeno. Opozarjamo tukaj nekega g. učitelja (imena tokrat iz spoštovanja učiteljskega stanu ne bomo imenovati), da nikakor ni umestno in nikakor za učitelja spodobno, ako tisti malega dečka v mrazu, snegu in dežju brez pokrivala in brez vrhnje suknje nažene domu, kamor ima odrasli človek pol ure hoda, kakor se je to zgodilo na nekejši šoli na Spodnjem Štajerskem pred nekaterimi tedni. Da bi se take reči ne ponavljale več v prihodnje, želi prijatelj in častilec učiteljev, ki pa ni — soci, pa tudi ne — Pestalozzi.

Zunanje novice.

Trgovca z dekleti. Z Lloydovim parnikom „Afrika“ so te dni iz Aleksandrije v Egiptu pripekljali v Trst nekega Milavca, rojenega v Logatcu na Kranjskem, ki je zvalil iz Ljubljane kakih 10 deklet v Egipt in jih tam prodal v zloglasne hiše, za česarvoljo je bil od ljubljanskega deželnega sodišča na 12 dni zavora obsojen. Mala kazen to!

Svoje može zastupile so nekatere žene v Vörösmartonu na Ogrskem. Zločini so se zasledili, ko je nedavno nagloma umrl kmet Jurij Tiszak. Vzrok smrti je spoznal zdravnik dr. Hanus srčno kap, a pozneje se je dognalo, da ga je zastrepila lastna žena, ki je imela z imenovanim zdravnikom grešno znanje, od tega tudi strup prejela ter po njem bila k groznemu zločinstvu zapeljana. Dokazalo se je na-

dalje, da je dr. Hanus še četrir druge žene zapeljal, ki so po njegovem nasvetu zastrupile svoje može.

Farška kuharica, ki je obstrelila župnika Robineta v okraju Joune na Francoskem, je bila pred kratkim od porotnikov nekrivim spoznana in kazni oproščena. Obtoženka je po klerikalnem časniku iskala službe in neki župnik jo je takoj najel in in ji rekel: „Pri meni je dobra služba, se dobro je, dobro pije, skupaj s pi ter se tika.“ Še precej vročerkvna vdovica je zares z župnikom dobro jela, pila itd. Čez nekoliko časa pa sta postala precej intimna, župnik jo je začel pretepati. Kuharica je prišla v „drugo stanje“, župnik se je naveličal ter izplačal za sedemletno zvesto službovanje 500 frankov (po našem okoli 480 kron). Ko ga vdova pride pozneje spominjat, da ji je premalo plačal, zastavi ji pot v farovž njena naslednica, rekoč: „Danes je moj ljubček. Sedem let si bila njegova priležnica, sedaj je pa vrsta na meni.“ Iz maščevanja je za tem vdova župnika pred cerkvijo pričakala ter ga obstrelila.

Kroglo iz živega srca odstranil je nekaj deklici, ki se je igrala z revolverjem tersi kroglo v srce ustrelila, dr. Zöger plem. Manteufel v Dorpatu. Zdravnik je deklico panal, odprl prsno votlino, s prsti kroglo iz srca istisnil ter nato srce sešil. Čez nekoliko dni je bila deklica popolnoma ozdravljena.

Butec je svoje stariše umoril na Ogrskem, v vasi Raba-Szent-Mihaly. Oče je vzel slabotnega, dvanajstletnega sina Štefana Pal seboj na polje. Medtem, ko je stari delal, mu je sin izpil žganje, ki si ga je za južino seboj vzel. Oče, nekoliko jezen, je zato sina malo našvrkal, potem pa se legel na trato malo počivat. Ko zadrema, vzame dečko očetovo koso, ter ž njo očeta ubije. Morilca so sicer prijeli, a zaradi mladosti in slaboumnosti so ga izpustili ter materi izročili. Ko pa ga je ta o nekej priliki malo natepla, je tudi njo s sekiro ubil, potem pa še hišo užgal. Ogenj so sosedje pravočasno zapazili ter pogasili, morilca in požigalca pa so našli v slami — mirno spečega.

Cesar Franc Jožef o morilcih srbskega kralja in kraljice. Naš cesar je 14. t. m. srbskemu poslancu izjavil, da je Srbija vsled krvavih dogodkov v noči 11. junija t. l. v inozemstvu mnogo na svojem ugledu izgubila in da se o pravem prijateljstvu med Avstrijo in Srbijo ne more govoriti, dokler so morilci na kraljevem dvoru, v vojni in državni upravi v veljavi. Če se že ne kaznujejo, bi se saj morali odstraniti. Srbija bi naj pokazala, da takšno zločinstvo, ki zgodovinsko pomembno, ne sme ostati nekaznovano. Mogoče je, da bodo v kratkem še resnejša in uspešnejša navestila evropskih velevlavstij sledila, ako se ne bode morilcem vpliv na Srbskem odvzel.

Iz Srbskega se poroča, da je Belgradski divizionar polkovnik Mašin (svak umorjene kraljice Drage), vse žandarmerijske poveljnike odstavil ter iste z vojaškimi častniki nadomestil. Kakor znano, hoteli so žandarji takrat morilcem pot do njih žrtev zabraniti, pa so se dali skoz laži pregovoriti, toraj je verjetno,

da imajo še „staro piko“ na one.

Novodobni Herodež. Na Ruskem je v Tarotinu, okraj Kaluga, neka baba, katerej so se izročevali mali otroci v izrejo in odgojo, tiste zapored umorila. Otroke je proti malemu plačilu sprejemala, a umrli so vsi brez izjeme v nekaterih tednih. Mrtva trupla je babura sežigala.

Na daljnem iztoku sta se baje Rusija in Japonska vendarle mirnim potom pogodile, tako da se vsaj začasno ni bati vojske med tema državama. Ruska je pri pogodbah dosegla velike ugodnosti v Mandžuriji, Japonska pa sploh mora biti zadovoljna, da ni prišla pod tace severnemu medvedu, ker Angleži bi jo bili v praski najbrže osamljeno pustili, akoravno so ji pred nekolikim časom ropotati pomagali. Čuvati imajo dovolj svoje krošnje!

Duhovne vaje je upeljal ravnatelj Goriške realke za tamošnje dijake, ki pa so prav slab sad obrodile. Zvečer so namreč nekatere dijake spokornike našli pri slaboglasnih ženskah in ravnatelj je tri izključil. A tovariši izključenih so napravili štrajk, ravnatelj se jim je udal ter izključene spet sprejel.

Šestnajstletno deklico ustrelil je Rihard Encinger, hlapec pri posestniku Weisu v Breitenbachu pri Kainachu. Encinger je šel 13. t. m. z dvema tovaršema na lov, krasti divjačine. Imeli so seboj močno nabasano puško. Ker niso nič vlovili, podajo se domov. Encinger stopi v sobo ter tamkaj iz nagajivosti nameri na šestnajstletno hčerko svojega gospodarja. Puška se sproži in deklica omahne v glavo zadeta mrtva na tla. Encinger je zbežal ter ga dosedaj še niso zasledili, tovariša njegova so pa zaradi kraje divjačine prijeli in ju okrajni sodnji v Voitsbergu izročili.

Polom v hranilnici sv. Venčesla v Pragi. Dolgotrajna obravnava proti hranilnici sv. Venčesla v Pragi, oziroma njenim voditeljem se je dne 12. t. m. končala. Obtoženci so bili krivim spoznani, in sicer pater Drozd, kot predsednik hranilnice kriv zločina poneverjanja; bivši hranilničen ravnatelj Vencelslav Kohaut kriv zločina goljufige (v 7 slučajih) in poneverjanja (v 3 slučajih). Gledé pregledovalcev računov Friderika Grünwald in Henrika Bily so porotniki vsa vprašanja enoglasno zanikali. Bivši blagajničar Emanuel Hercik bil je v 10 slučajih (obtožen zaradi 17 slučajev) hudodelstva poneverjanja in bivši knjigovodja Friderik Pekeländer v 3 slučajih (obtožen zaradi 28 slučajev) hudodelstva poneverjanja krivim spoznan. Sodni dvor je obsodil patra Drozda in Kohauta vsacega na 7 let težke ječe poostrene v vsakem četrtletju z enim (premalo!) postom, Hercika na 2 leti in Pekeländer na 13 mesecev težke ječe. Klerikalni goljufi in njih zagovorniki so vsemu svetu pokazali, kam se pride, ako človek njih sladkim in prihljnim obljubam veruje in tako v njih mreže zabrede. Prihodnjič bomo o tej zadevi kaj več govorili.

Robato obnašanje sta kazala župnik Svaton iz Lipe in dr. Benkovič, koncipijent dr. Brejca pred okrajnim sodiščem v Rožeku na Koroškem. Požarna bramba v Kostanju je tožila pri okrajnem sodišču v

Rožeku omenjenega župnika zaradi žaljenja časti. Poslednjega je zagovorjal dr. Benkovič. tožiteljico pa je zastopal dr. Ghon, odvetnik v Beljaku. Benkovič se je obnašal v sodni dvorani tako robato in oholo, da ga je moral sodnik iz dvorane iztirati. Župnik Svaton je bil obsojen v 60 kron globe ter si je nakopal s svojim pajdašem z dr. Benkovičem povrh še sramote, katere se ne bode več tako hitro iznebil. Priče so bili rojeni koroški Slovenci, ondašnjega jezika popolnoma zmožni, ki pa baje zlobudranje dr. Benkoviča niso razumeli, kar jim radi verjamemo. Koliko zamore zagovornik (pa tudi zastopnik), katerega sodnik iz dvorane iztirati ukaže, svoji stranki pomagati, to se je v tem slučaju jasno pokazalo, ni toraj nam treba o tem veliko besedij izgublјati. Kdor ima zdrave oči, sam vidi, in kdor ima količkaj posluha, sam sliši, kdor pa tega nima, ta je siromaček, vsega pomilovanja vreden.

Pes je žlahtne kamne požrl v Budapešti na Ogrskem. Nek gospod je naročil pri trgovcu s dragocenosti par zlatih uhanov s žlahtnimi kamni, ki sta veljala 20.000 kron, Trgovec si je dal kamne iz Amsterdamu v Holandiji poslati, ter je zaklenil v svojej delalnici, da bi je tamkaj vdelal. Med tem ga pokliče poslovodja k nekemu gospodu in po desetih minutah, ko se spet vrne, dragocenih kamenov ni več našel. Mali pšiček, katerega je v delalnici pustil, jih je požrl. Usmrtili so ga in razparali, ter našli v njem zginjene kamne.

„Cesarjevič Rudolf“ se naziva neki goljufivi predrznež na Sedmograškem, ki pripoveduje ondotnim lahkovernim kmetom, da je ušel iz cesarskega dvora, ker so mu nekateri veljaki po življenju stregli, ter da so ga nalašč za mrtvega razglasili. Opeharil je že mnogo ljudij, ki so mu verovali in v njegovi navidezni zadregi pomoč ponudili.

Čuden mož je bil neki Amerikanec po imenu Harry Beno, ali kakor so ga sploh zvali: kralj strupa. Ta čudak je bil za precejšnje porcije strupa, kakor so strihnin, volčja jagoda, mišnica i. t. d. neobčutljiv; niso mu škodovali, ako jih je pogoltnil, kar je delalo zdravnikom mnogo preglavic — mož jim je bil nerešljiva uganka. Predstavljal se je javno in jedel pred očmi občinstva najhujše strupe, dal si je tudi žeblje v glavo zabijati, igle v truplo zabadati, a brez vsih zlih nasledkov. Poslednjič je vendar postal žrtva teh nevarnih poskušanj; zabosti si je dal namreč čevlarsko šilo v glavo in je vsled te prostovoljne telesne poškodbe moral umreti.

Gladu je hotel umreti neki bukovez iz Brež na Koroškem zaradi slabega zaslužka in domačih preprirov. Šel je v Velceniški gozd ter se tamkaj vlegel pod košato drevo, kjer ga je zapazil lovski pomočnik tamošnje grajščine, ki je slutil v njem tatu divjačine ter naznanil to najemniku lova. A poslednji ni pripisoval temu naznanilu nobene pomembe, toda naslednjega dne je našel na lovu slučajno tega nesrečnega, ki je bil sicer še pri zavesti, ali bil je celo onemogel. Prepeljali so ga nato v Celovško bolnišnico.

✓ **katerej starosti je ženska najlepša?** Ne gre

trditi, da nebi ženske po splošnem naravnem zakonu s svojimi leti tudi v svoji lepoti napredovale in želja nekaterih, ki bi rade postale še enkrat mlade deklice, je neopravičena, kajti vsaka ženska mora biti, ako živi zmerno in redno, v svojem štiridesetem letu mnogo lepša, kakor je bila v svojem šestnajstem. Telesna in duševna popolnost morate biti v ženski, ki hoče svojemu spolu kot vzor veljati, nerazdružljivi, toraj morajo biti leta med 35 do 40 najboljša, tista, ki največ obetajo. Vrhunec svoje lepote so dosegle izvanredne krasotice, o katerih nam zgodovina pripoveduje, v letih 10 do 40 svoje starosti. Kleopatra je bila nad 30 let stara, ko je s svojo čarobno lepoto Antonija v svoje zanke vlovila; Aspazija je bila ob možitvi s Periklejem 36 let stara in ostala je še po 30 letih zakona krasna in poželjiva; Ana Avstrijska je imela 38 let, ko so jo za najlepšo žensko cele Evrope razglasili; Gpdč. Mars je bila najlepša s 45-imi leti, gospa Recamer s 40-imi itd. itd. Naš poklon! —

Počakajte malo! K nekemu fotografu pride gospa ter ga vpraša, če fotografira tudi otroke, na kar ji on pritrdi. „Koliko pa zahtevate?“ vpraša gospa. Fotograf odgovori: „Dvanajst kron za tucat.“ Ko si malo pomisli, mu reče gospa: „Dobro, počakajte malo, pridem drugokrat, zdaj jih imam — šele ednajst!“

Gospodarske stvari.

Krvava ušica.

Pred nekolikimi leti se je vgnezdila ta poprej nepoznana kvarljivka tudi po štajerskih sadunosnikih. Le malo je še krajev, kjer bi je ne bilo.

Krvava ušica ali krvavka napada samo jablane, toda visokodebelno kakor pritlično drevje vsake starosti, in sicer one dele, ki imajo nežno, tanko lubad, tedaj v prvi vrsti mlade poganjke in veje; razun tega se naseli na deblu in vejah ob ranah, ki se ravno celijo, bodisi, da jih je zakrivil vrtnarjev nož ali toča, ali pa da so nastale na kak drug način. Celo spodnji kos debla ob tleh kakor tudi blizu površja ležeče korenine niso varne pred njo. Časih ugledamo že iz daljine na omenjenih mestih majhne ali večje bele kosmiče, in sicer po poganjkih in vejah na spodnji strani. Ako te kosmiče natančneje ogledujemo, spoznamo v njih družbe rudečkastorjavih ušic, ki so kaka 2 mm. dolge in ki nosijo na svojem zadku tanko, belo volno; če jih zmastimo, dado neko umazanorudečo tekočino od sebe, vsled ktere so dobile ime „krvave ušice“. Te ušice zabodejo svoje sesalo skozi lubad in se redijo od drevesnega soka. Vsled tega poškodovanja nastanejo grčaste, raku podobne otekline, ki pozneje popokajo. Ker pa ušice na teh novih ranah, ki so jim ugodni viri dovoljne hrane, zmirom dalje in dalje pijejo, razširjajo se te nabrekli, dokler ne obsežejo veje popolnoma. Taka veja se posuši. Nevarnost pa povečuje posebno ta okolščina, ker se živalice vse poletje neverjetno hitro